

Békés Géza: A pócsi Máriához

Sárgult levelű őszi alkonyatban robog Pócs mellett vélem a vonat,
Nem látni füstös ablakából csak akácokon túl kettős tornyodat.

Mely alatt súlyos ívek rejlenek,
Könnyező kegykép: Pócsi Mária.

De emlékeim már közelebbre jönnek, és utolérnek a csattogó sínen,
Betörnek a vonat ablakán át, már látom a vonat ablakán át,
Becsukott szemmel is ...lelkem mélyiben:

S elmondják nekem, beszélnek nekem,
Hogy mit izen a Pócsi Mária:

Emlékszel, fiam? Hogy eljöttél elé, és utolérnek a csattogó sínen,
Összetört szíved hoztad remegéssel
Reménységednek végső célnaszálán.
S hogy mentél haza? Boldog nevetéssel.
Mert könnyeidből új hited fakadt, Meggyógyított a Pócsi Mária!

Emlékszem, fiam, hogy sírtál te is,
Mikor a tömeg elébem sodort
És térdre hullt. Csak az ének szállt,
Könnyed kimosta szemedből a port.
És láttad érted könnyező szemem,
Emlékszem, anyám: Úgy volt ... Mária!

Ne hagyjatok el régi képek! Ne hagyjatok el, pócsi dallamok!
Hadd érezzem még a népnek szívverését,
Hadd érezzem még, hogy most ott vagyok,
Hogy anyám még ő, és én az ő fia.
Hogy most is hív a Pócsi Mária.

Lengjetelek felém, régi zászlók! Fehér képszoobrok, integessetek!
Arany láncocskák, régi mankók, márvány táblácskák, ne feledjetelek!

Ha a szívemben tenger lesz a bánat
Gyűlölet, csapás, bűn és kárhozat:
Legyetek értem szóltan ima,
Hogy az a két szem újra könnyet ontson.
Mert meggyógyulok, és újra szent leszek,
Ha értem sír a Pócsi Mária.

A KERTVÁROSI HÍVEK KÖSZÖNTŐ SZAVAI

a máriapócsi kegykép Nyíregyházára érkezése estéjén, 2015. március 23-án

Szívünket ünneplőbe öltöztetve, jelenléted ünnepét szívünkbe költöztetve jöttünk Hozzád, Mária.

Jöttünk, mint házastársak. Mint Joákim és Anna, akiknek „találkozása az Aranykapu alatt” házassági minta számunkra. Segítségedet kérjük, mert szeretnénk, ha házasságunkban „hit” és „hitves” összetartozó kifejezések lennének. Mert szerelmünket Isten ölében akarjuk élni. Neked pedig, Mária, van menyegzős tapasztalatod arról, milyen az, ha kiürül a korsó, s tudsz tenni azért, hogy házasságunk kánai korsóit nap mint nap megtöltve kérjük az áldást házasságunk épségére, szépségére.

Jöttünk, mint szülők. Mint Joákim és Anna, akik szerelmük gyümölcsét Isten ajándékának tekintve kérnek gyermekáldást, s élnek kilenc hónap izgalmasan boldog váráldását. Mint szülők, akik – bár botladoznak nemegyszer hétköznapijaik léptei – templomba vezetik gyermeküket, mert tudják: a templom szentélyében nevelkedett, hittel és bölcsességgel fölékesített gyermekek lesznek Isten boldog gyermekei.

Hallgasd meg, Mária, házastársként és szülőként Eléd hozott kérésünket, segítsd elhatározásainkat!

ÉNEK: A templom szentélyében nevelkedett, hittel, bölcsességgel és szeplőtelen tisztasággal fölékesített Szűznek Gábor főangyal a mennyből hozott csókot, és ilyen köszöntést: Üdvözlégy, legáldottabb, üdvözlégy, legdicsőbb Szűz, Úr van teveled.

VERS: Arany János: Fiamnak

Örömhírvétel ünnepére készülve jöttünk Eléd, Mária. Eléd, aki háborgás, félelem, fenntartás nélkül tudtál igent mondani. Aki méhedben fogadtad, de szívedbe is fogadtad az Igét.

Légy segítője, ó pócsi Mária, hitetlen korunk küzdő emberének! Légy segítségünkre az „igen” bizonyosságában és folyamatosságában, légy segítségünkre az „igen” hétköznapi megvalósításában. „Hiszek, Uram, segíts az én hitetlenségemen!”

ÉNEK: Dicsőséged templomában lévén, azt gondoljuk, a mennyben vagyunk. Istenszüdő, mennyek ajtaja, nyisd meg nekünk irgalmad ajtóit.

VERSEK: *Kovács István: Hétköznapi félhomályban*
Szent-Gály Kata: Istenszüdő Boldogasszony
Kovács István: Mária Pócson könnyezett

ÉNEK: Könnyes a két szemed...

Könnyes a két szemed, ó Szűzanyánk, fényesen csordul a könnye reánk. Jaj, milyen bánat gyötri szívedet, sajtolja ki könnyeidet?

Könnyeid Jézusunk küldi nekünk. Sírjon a vétkeim bús nemzetünk! Szent Szíve rajtunk megint könyörül, síró néped újra örül.

Gyöngy a könny képeden, ó Szűzanyánk; fölszedem hű szíved kincse gyanánt. Bűnömét én is könnyel siratom: lábad elé mind lerakom.

Könnyeidhez hozzuk a könnyeinket, Mária. Mert vannak könnyeink; mert nagypéntekes az életünk. Kertvárosi tisztelőid is súlyos kereszttekkel vándorló közösség. Vannak súlyos betegek. Van, aki gyermekét, más a házastársát, a szülőjét veszítette el. Vannak, akik hit- és szeretetválsággal, mások házassági konfliktusokkal, családi nehézségekkel küzdenek; megint mások beteg gyermeket nevelnek, idős szülőket ápolnak, anyagi gondok szorításának bizonytalanságában élnek. Sokunk arcát barázdálják a fájdalom könnyei.

Neked, Mária, tőr járta át anyai szívedet. Tudod, mit jelent a gyermekéért remegő szülő aggódása; tudod, mit jelent a tehetetlenség néma kínja; tudod, mit jelent a kicsorduló, s mit az el nem sírt könnyek fájdalma. Templomunk ikonján, Krisztus keresztről való levétele képén összeér arcod halott Fiad arcával; mi ezt a Piétát csodálva nemcsak kicsorduló, de lenyelt könnyeidet is tudjuk.

Vecseryénkben azt énekeljük: „Szerettem volna könnyeimmel lemosni, Uram, vétkeim kéziratát...” – Siratjuk a bűneinket is. Segítse nekünk a könnyeid abban, hogy ráérezzünk: Isten végtelen irgalmának, végleges és visszavonhatatlan szeretetének fényében nemcsak fájdalmat jeleznek a könnyek. Részesülhetünk a „könnyek adományában” is: ha bűnbánatunk tiszta, őszinte, akkor a bánkódás keserű könnyei a megbocsátás boldog tapasztalatának örömkönnyei-ként folyhatnak végig az arcunkon és moshatják át a szívünket.

A te pócsi könnycsatornádba sírjuk, Mária, fájdalmunk és bűnbánatunk mindezen könnyeit. Egyesítsd azokat saját könnyeiddel, hogy fényük megnemesedjen, s igazgyöngyök gyanánt hulljanak Szent Fiad elé, akié minden dicsőség, tisztelet és imádás, most és mindenkor és örökkön örökké. Ámen.

